

West is the best.

(The Movie)

Soy Toro Sentado
 Soy Caballo Loco
 Soy Flecha Rota.
 No me llameis Custer
 ni General
 ni Ciudad o
 Soldado Raso.
 Bebo fuego y tierra
 como ciervo y frutas
 duermo árbol en pie,
 leo el humo
 respiro el tambor y
 amo a la mujer rio
 que montaña abajo
 no cesa.
 En alguna ocasión nado en la luna.
 Estoy muerto. Ebrio de palidez.
 Y mi espíritu continua La Danza.

Antonio Rigo
 (Deià, Palma. Enero 95
 Novem. 96.)

El Cinema

El cinema s'havia convertit en una passió, tal vegada en una fugida.

Malgrat no tenir l'edat, el porter, comprensiu i tolerant, em permetia d'entrar al Pereira -cine recol·lecte i nostàlgic-, on vaig enamorar-me, també, de Marilyn Monroe i desitjava créixer per besar com ho feia Paul Newman.

Al Cine Serra -després de renovar-se- poguérem veure pel·lícules que fiten la nostra biografia interior: Ciudadano Kane, Sonrisas y lágrimas, Don Quijote de la Mancha, La Celestina, El Doctor Zivago. Durant un hivern, hi anàvem els dimecres a la tarda ella i jo. L'obscuritat de la sala ens acollia. Era a l'amfiteatre, la fila dinou, les butaques deu i dotze. Però el nostre afany érem nosaltres i no res més.

Tot va acabar-se com el rosari de l'aurora. Vaig encetar aleshores una època solitària, d'introspecció i grans interrogants. La receptivitat era la idònia per a certes pel·lícules: El séptimo sello, El manantial, La tienda roja, El proceso de Nurenberg...

Alguns anys després redescobrirem Bergman, revaloritzàrem Buñuel, estimàrem Truffaut, coneguèrem cinema de l'Est.

Jean Serra

